บทประพันธ์เพลงเพรลูดและฟิวก์ในวรรณกรรมเปียโนของคลารา ชูมันน์: แนวทางการฝึกซ้อมและการตีความบทเพลงสำหรับการแสดง

Clara Schumann's Prelude and Fugue Op.16 No.1: Performance Practice and Interpretation

ภานุพงศ์ ทองคำ*[1] ปานใจ จุฬาพันธุ์ [2]
Phanuphong Thongkham*[1] Panjai Chulapan [2]

บทคัดย่อ

บทความนี้เสนอแนวทางการฝึกซ้อมและการตีความบทเพลงเพรลูดและฟิวก์ โอปุส 16 เบอร์ 1 ผลงานของคลารา ชูมันน์ สำหรับการแสดงเดี่ยวเปียโน โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อพัฒนาทักษะการบรรเลงเพรลูดและฟิวก์ได้อย่างถูกต้อง เพื่อพัฒนาการวิเคราะห์บทเพลงและการตีความบทเพลง เพื่อศึกษาการจัดการและเตรียมความพร้อมในการแสดงเดี่ยวเปียโน และเพื่อเผยแพร่ผลงานการแสดงเดี่ยวเปียโนคลาสสิกให้แก่นักเรียน นิสิต นักศึกษาและบุคคลทั่วไปที่มีความสนใจในดนตรีคลาสสิก เนื่องจากเพรลูดและฟิวก์เป็นบทเพลงที่ยากและท้าทายต่อความสามารถของนักเปียโน อีกทั้งยังเป็นบทเพลงสำคัญสำหรับนักเปียโนในการก้าวไปสู่ระดับมืออาชีพ ดังนั้นผู้วิจัยได้เห็นปัญหาในการฝึกซ้อมรวมถึงการสื่ออารมณ์เพลงให้ออกมามีความแตกต่างแต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนเดิมคือสังคีตลักษณ์และได้กำหนดแนวทางการฝึกซ้อมเพื่อให้เกิดความสร้างสรรค์มิใช่การตีความบทเพลงในมุมของบาโรกแต่อย่างเดียวแต่สามารถถูกถ่ายทอดในมุมของยุคโรแมนติกได้ด้วย รวมถึงเทคนิคการซ้ำห้วงลำดับทำนองและการซ้ำห้วงลำดับเสียงประสานในเพลงเพรลูดและฟิวก์ โอปุส 16

* Corresponding author, E-mail: joepianist45@gmail.com
[1] นิสิตปริญญาโท คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
[1] Master of Fine and Applied Arts, Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University
[2] อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
[2] Advisor, Asst. Prof.., Faculty of Fine Arts, Chulalongkorn University

Received: April 10, 2019 / Revised: June 25, 2019 / Accepted: June 26, 2019

เบอร์ 1 เพื่อให้ผู้อ่านและบุคคลทั่วไปที่สนใจเกิดความเข้าใจที่ถูกต้องและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในในการฝึกฝนการบรรเลงเปียโนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: เปียโน / เพรลูดแอนด์ฟิวก์ / คลารา ชูมันน์

Abstract

The article focuses on the analysis of performance practice and interpretation of Clara Schumann's *Prelude and Fugue, Op.16 No.1* in order to improve playing the Prelude and Fugue, develop analysis and interpretative skill, study and prepare a successful performance, and provide a standard piano recital. This Prelude and Fugue is challenging and requires advanced playing techniques. A composition is considered significant since it has been included in standard repertoire for professional pianists. Studying its form structure not only the view of baroque but the view of romantic style, performance creative practice, communication and also proper interpretation, including to melodic sequence and harmonic sequence the *Prelude and Fugue, Op.16 No.1* will enhance a satisfying the piano performance for the general and the pianists interested in the Prelude and Fugue style.

Keywords: Piano / Prelude and Fugue / Clara Schumann

ความเป็นมาและความสำคัญ

การแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้คือการนำเสนอองค์ความรู้ของการบรรเลงเปียโน ทั้งการตีความ การวิเคราะห์ ประวัติศาสตร์ ความเป็นมา และเทคนิคการบรรเลงเพื่อออกแสดงในรูปแบบการแสดงเดี่ยวเปียโน ในการแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจในบทเพลงประเภทเพรลูดและฟิวก์เพราะเป็นบทเพลงที่มีเอกลักษณะพิเศษ อีกทั้งยังเป็นบทเพลงที่นักเปียโนทุกคนต่างให้ความสนใจในการฝึกซ้อมและนำไปสู่การแสดงเดี่ยวเปียโนอย่างแพร่หลาย ในผลงานชิ้นนี้ผู้วิจัยจะ

กำหนดแนวทางการฝึกซ้อมและการตีความบทเพลงเพื่อให้เกิดประโยชน์และเพิ่มคุณภาพสำหรับนักเปียโนและผู้สนใจที่จะบรรเลงเพรลูดและฟิวก์ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาขั้นตอนการพัฒนาทักษะการบรรเลงบทเพลงเพรลูดและฟิวก์
2. เพื่อพัฒนาการวิเคราะห์บทเพลงและการตีความบทเพลงเพรลูดและฟิวก์
3. เพื่อฝึกฝนและพัฒนาการแสดงเดี่ยวเปียโน
4. เพื่อศึกษาการจัดการและเตรียมความพร้อมการเดี่ยวเปียโน
5. เพื่อเผยแพร่ผลงานการเดี่ยวเปียโนคลาสสิกให้แก่นักเรียน นิสิต นักศึกษาและบุคคลทั่วไปที่มีความสนใจในดนตรีคลาสสิก

ขอบเขตของการวิจัย

บทวิเคราะห์บทเพลงเดี่ยวเปียโนจำนวน 1 บท แบ่งออกเป็น 2 ท่อน ความยาว 3.30 นาที

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รวบรวมข้อมูลบทเพลงและโน้ตเพลง *Prelude and Fugue, Op.16 No.1*
2. ค้นคว้าประวัติของผู้ประพันธ์และประวัติเพลง
3. วิเคราะห์บทเพลงในเชิงเทคนิคและศึกษาวิธีการฝึกซ้อมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ
4. ฝึกซ้อมและกำหนดวันแสดงรวมถึงสถานที่แสดง

แนวทางการฝึกซ้อมและการตีความบทเพลง

การให้แนวทางการฝึกซ้อมและการตีความบทเพลงสำหรับการแสดงบทประพันธ์ *Prelude and Fugue, Op.16 No.1* ของคลารา ชูมันน์ (Clara Schumann, ค.ศ.1819-1896)[3] ผู้วิจัยเสนอแนวทางที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน โดยแสดงวิธีการบรรเลงในแต่ละส่วนของบทเพลง นอกจากนั้นยังเสนอประเด็นอื่นที่สำคัญเพื่อเป็นแนวทางการฟังดนตรี อีกทั้งยังแนะนำเทคนิคการบรรเลง เพื่อให้การแสดงดนตรีมีประสิทธิภาพที่ดียิ่งขึ้น

[3] ปานใจ จุฬาพันธุ์, *วรรณกรรมเพลงเปียโน 2* (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551), 14-15.

Prelude: Andante

ท่อน Andante คือ Prelude ในกุญแจเสียง G minor แนวทำนองอยู่ในลักษณะจังหวะแบบจังหวะขัด (Syncopation) ตลอดทั้งเพลง โดยเน้นจังหวะแรก ส่วนจังหวะที่สองและสามนั้นไม่เน้น แต่จะเล่นขัดกันโดยมีทำนองหลักอยู่ในแนวบนสุด คลาราประพันธ์ลักษณะจังหวะในท่อนนี้คล้ายกับการเดินของแมงมุม มือของนักเปียโนในช่วงที่บรรเลงนั้นจะเห็นว่าการเคลื่อนไหวของนิ้วจะใช้ครบทั้งห้านิ้วคล้ายขาของแมงมุมที่กำลังเดินบนคีย์เปียโน ช่วงแรกเสนอทำนองแบบอาร์เปโจ มีแนวเสียงทั้งหมด 4 แนว โดยมีทำนองหลักในแนวบนสุด แนวที่สองไล่เป็นโน้ตผ่าน[4] (Passing Note) เช่นเดียวกับแนวที่สามในมือซ้าย และในแนวที่สี่ เบสจะเล่นเป็นโน้ตเสียงค้าง (Pedal Tone) ไปตลอดทั้งเพลง (ตัวอย่างที่ 1)

ตัวอย่างที่ 1 *Prelude and Fugue, Op.16 No.1* – Andante ห้องที่ 1-18

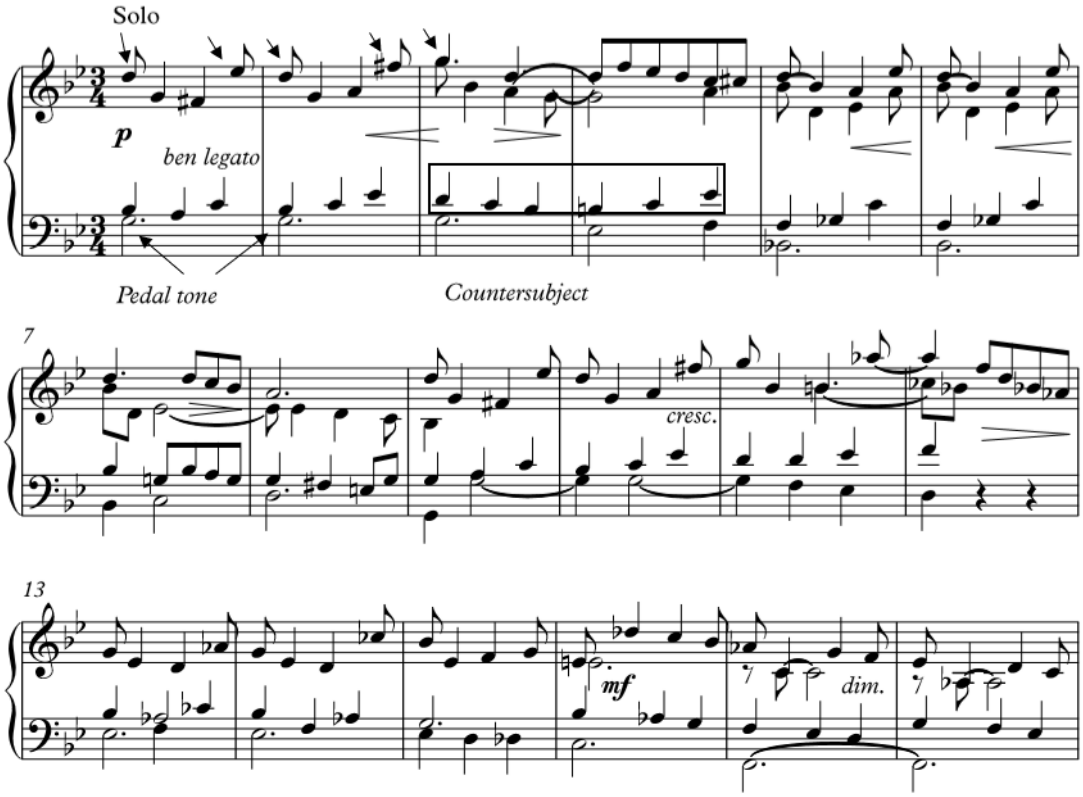

จากตัวอย่างที่ 1 ในช่วงเริ่มต้นของบทเพลง ผู้แสดงจะต้องฝึกซ้อมโดยให้ความสำคัญกับการสัมผัสระหว่างนิ้วมือกับคีย์บอร์ดโดยควบคุมเสียงให้เรียบและต่อเนื่องกัน เพื่อให้เกิดสีสันและให้เกิด

[4] ณัชชา พันธุ์เจริญ, *พจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์,* พิมพ์ครั้งที่ 4 (กรุงเทพฯ: เกศกะรัต, 2554), 223.

ความรู้สึกเงียบสงบ เทคนิคการบรรเลงในส่วนนี้เรียกว่า เลกาโต[5] (Legato) คือการบรรเลงให้เสียงต่อเนื่อง ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางการฝึกซ้อมไว้ดังนี้

1. ผู้แสดงต้องฝึกซ้อมทีละมือโดยเริ่มจากมือขวาในแนวบนก่อน ทำนองเพลงอยู่ในแนวโซปราโน (Soprano) ในขณะเดียวกันแนวสอดประสานทำนองจะดำเนินคู่ไปกับแนวโซปราโน เพื่อให้เสียงทำนองหลักดังออกมาชัดเจน ควรเน้นเสียงทำนองหลักให้ดังกว่าแนวทำนองสอดประสาน ระดับของเสียงทำนองหลักให้มีความเข้มของเสียงในระดับดัง (*f*) และให้แนวทำนองสอดประสานอยู่ในระดับเสียงเบา (*p*) ในระดับเบาปานกลาง (*mp*) เช่นเดียวกับในแนวล่างสุดในส่วนของมือซ้าย ต้องพยายามบรรเลงเสียงกลางของแนวเสียงอัลโต (alto) ให้เป็นแนวทำนองประกอบโดยให้ระดับเสียงไม่ดังกว่าทำนองหลักในมือขวา ไม่เช่นนั้นแนวทำนองหลักจะไม่โดดเด่น ในแนวเบส (Bass) มือซ้ายควรซ้อมโดยใช้นิ้วก้อยกดเสียงเบสโดยให้เสียงลากยาว แล้วใช้นิ้วกลาง นิ้วชี้และนิ้วโป้งเล่นทำนองในแนวประสานของเทเนอร์ (Tenor) ให้ระดับเสียงดังในระดับเสียงที่สม่ำเสมอกันและเรียบตลอดทั้งเพลง

2. การรวมเสียงประสานทุกแนวเข้าด้วยกันเป็นเรื่องสำคัญเมื่อทั้งสองมือบรรเลงพร้อมกัน ควรคำนึงถึงทำนองหลักของบทเพลงและทำเสียงดังเบาให้ชัดเจน สิ่งที่ดีที่สุดเพื่อให้เกิดความไพเราะในการบรรเลงคือซ้อมไปพร้อมกับร้องทำนองนั้นออกมาด้วย วิธีนี้นอกจากจะช่วยให้บทเพลงมีความสมดุลแล้วยังช่วยในเรื่องของการจดจำบทเพลงไปพร้อมกันอีกด้วย

3. ในบทเพลงไม่มีสัญลักษณ์การใช้เพเดิล[6] ผู้ฝึกควรเหยียบเพเดิลโดยเหยียบในจังหวะที่หนึ่งพร้อมกับแนวเบส และเมื่อห้องต่อไปมีการเปลี่ยนคอร์ดในแนวเบสจังหวะที่ 3 ห้องที่ 4 ควรยกเพเดิลและเหยียบในจังหวะสาม เพื่อให้แนวทำนองทั้งหมดเกิดความสม่ำเสมอและทำให้เสียงเรียบไพเราะสวยงาม (ตัวอย่างที่ 2)

[5] วีรชาติ เปรมานนท์, “บทเพลงเพื่อการพัฒนาศักยภาพสำหรับนักเปียโนไทย,” *วารสารดนตรีรังสิต* 5, 2 (2553), 8.

[6] ภาวไล ตันจันทร์พงศ์, “Pedal,” *วารสารดนตรีรังสิต* 4, 2 (2552), 21-23.

ตัวอย่างที่ 2 *Prelude and Fugue, Op.16 No.1* – Andante ห้องที่ 27-50

จากตัวอย่างที่ 2 ทำนองหลักของเพลงเริ่มเปลี่ยนบทบาทจากแนวเสียงสูงมาสู่ทำนองในแนวเสียงต่ำประกอบด้วยแนวสอดประสานเสียงที่บรรเลงประกอบ (Accompaniment) อารมณ์เพลงในช่วงเปลี่ยนช่วงแนวเสียง ให้ผู้บรรเลงเพิ่มระดับเสียงในแนวเบสเล็กน้อย เพื่อให้เกิดข้อแตกต่าง

ระหว่างช่วงทำนองเพลง ในส่วนนี้นอกจากผู้แสดงต้องควบคุมแนวทำนองหลักให้เสียงเรียบแล้ว ยังต้องคุมทำนองประกอบให้เรียบด้วย ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางการฝึกซ้อมไว้ดังนี้

1. ช่วงกลางเพลงจนถึงจบท่อน เมื่อฝึกฝนได้อย่างแม่นยำแล้ว ในห้องที่ 29-36 ควรแยกซ้อมทีละมือโดยเริ่มจากทำนองหลักซึ่งอยู่ในมือซ้ายก่อน โดยการใช้นิ้วหัวแม่มือเล่นเพียงมือเดียวก่อนเพื่อให้เกิดความแม่นยำและความยืดหยุ่น เมื่อซ้อมจนคล่องแล้วให้บรรเลงแนวเบสโดยใช้นิ้วก้อยกดเสียงเบสยาว และเหวี่ยงนิ้วหัวแม่มือเล่นทำนองในแนวเทเนอร์ โดยซ้อมอย่างช้าๆ

2. ในช่วงที่มือขวาเป็นทำนองประสานเสียงประกอบกับมือซ้าย ควรฝึกอย่างช้าและใช้นิ้วก้อยและนิ้วกลางกดขั้นคู่ กำหนดการเคลื่อนไหวให้ช้า หลังจากที่หัดเทคนิคในแต่ละมือจนเกิดความแม่นยำและจังหวะสม่ำเสมอกันแล้ว ให้พยายามรวมเล่นสองมือพร้อมกัน

3. ผู้แสดงควรกำหนดวรรคของบทเพลงโดยอาจเขียนสัญลักษณ์ที่เรียกว่า คอมม่า ซึ่งมีลักษณะคล้ายเครื่องหมายลูกน้ำ (’) ไว้บนวรรคประโยคทำนองก่อนจบเพื่อให้เว้นระยะจังหวะเล็กน้อยหรือ ทำหน้าที่ชะลอจังหวะเล็กน้อยก่อนเข้าประโยคต่อไปหรือจบประโยคเพลง ดังที่แสดงในห้องสุดท้ายของตัวอย่างที่ 2

Fugue: Allegro Vivace

ท่อน Allegro Vivace คือ Fugue ในกุญแจเสียง G minor มีแนวทำนองหลัก 3-4 แนวเสียง[7] แนวทำนองหลักจะถูกนำเสนอทีละแนว ในขณะที่ทำนองแรกกำลังถูกนำเสนอ แนวประสานอื่นจะเล่นเป็นแนวทำนองรองไปด้วย ในช่วงท้ายของบทเพลงจะมีเทคนิคการประพันธ์ที่เรียกว่า สเตร็ตโต (Stretto) คือ ช่วงที่แนวประสานเสียงแรกและแนวเสียงประสานรองยังบรรเลงไม่จบ แต่มีอีกแนวเสียงบรรเลงซ้อนขึ้นมา ทำให้บทเพลงเกิดความตื่นเต้นและมีเสียงประสานที่หนาขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วนได้แก่ 1. ช่วงนำเสนอ (Exposition) 2. ช่วงพัฒนา (Development) และ 3. ช่วงย้อนความ (Recapitulation)

ช่วงการนำเสนอ (ตัวอย่างที่ 3) ผู้บรรเลงต้องฝึกซ้อมและเอาใจใส่ในเรื่องของจังหวะ ความเข้มแข็งของเสียง รวมถึงความเข้มของเสียง ความแข็งแรงและความสง่าเป็นเอกลักษณ์ของเพลง ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางการฝึกซ้อมไว้ดังนี้

1. ต้องฝึกซ้อมทีละมือและซ้อมประโยคทำนองหลัก (Subject) และทำนองรอง (Answer) ให้ชัดเจนเพื่อที่จะสามารถควบคุมจังหวะให้สม่ำเสมอ โดยเริ่มต้นซ้อมด้วยจังหวะช้าก่อนประมาณ

[7] ปานใจ จุฬาพันธุ์, *วรรณกรรมเพลงเปียโน 1* (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551): 70-71.

อัตราจังหวะ 80 เพื่อได้ลักษณะจังหวะที่กระชับและแน่นอนแล้วจึงค่อยๆ เพิ่มความเร็วขึ้นไปประมาณอัตราจังหวะ 110

2. กำหนดระดับความดังเบาในแต่ละช่วงทำนองให้ชัดเจน เมื่อเริ่มบรรเลงทำนองหลัก ให้บรรเลงเสียงดังและเมื่อบรรเลงทำนองรองประสานกับทำนองหลัก ให้ลดระดับเสียงของทำนองหลักลงมาในระดับดังปานกลางแล้วเพิ่มเสียงดังในแนวทำนองหลักชุดต่อไป ในขณะเดียวกันในส่วนของทำนองสอดประสานให้คุมเสียงให้อยู่ในระดับดังปานกลางอย่าให้เด่นกว่าทำนองหลัก

3. เริ่มฝึกซ้อมสองมือด้วยการกำหนดความเร็วของเพลง โดยเริ่มจากช้าก่อน เพื่อให้ทั้งสองมือเกิดความสัมพันธ์กันแล้วจึงค่อยเพิ่มอัตราให้เร็วขึ้น แต่ไม่ควรเร็วมากจนเกินไป

4. กำหนดวรรคของเพลงโดยการหายใจก่อนเริ่มทำนองหลักทุกครั้ง รวมถึงก่อนที่ทำนองรองจะเข้าด้วย เพราะจะทำให้เกิดความพร้อมเพรียงของจังหวะและจะสามารถคุมจังหวะได้ดีกว่า

ตัวอย่างที่ 3 *Prelude and Fugue, Op.16 No.1* – Allegro vivace ห้องที่ 1-8

ช่วงการพัฒนา (ตัวอย่างที่ 4) สิ่งที่สำคัญที่ผู้บรรเลงต้องให้ความสำคัญคือเรื่องของ จังหวะ น้ำเสียงที่เข้มและการควบคุมลักษณะเสียง เพื่อให้เกิดความน่าสนใจ และสีสันของเสียง ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางการฝึกซ้อมไว้ดังนี้

1. กำหนดจังหวะเริ่มจากอัตราจังหวะ 80 เริ่มซ้อมจากจังหวะช้าก่อนแล้วเมื่อเริ่มคล่องขึ้นให้เพิ่มความเร็วไปที่ 110 ซึ่งมาตรฐานความเร็วเท่ากับการซ้อมในตัวอย่างที่ 3

2. ให้ความสำคัญกับระดับเสียง เนื่องจากว่าท่อนนี้คือช่วงการพัฒนา จะเห็นได้ว่าทำนองหลักและทำนองรองจะเล่นซ้ำกันถึง 3 ครั้ง ผู้บรรเลงต้องฝึกซ้อมในเรื่องของความเข้มของเสียงให้มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน

3. ซ้อมการลงน้ำหนักของตัวโน้ตด้วยการฝึกซ้อมบันไดเสียง B♭ major และ G minor ก่อนซ้อมเพลงทุกครั้งเพื่อให้คุ้นเคยกับกุญแจเสียงหลักของเพลงทั้งทางเมเจอร์และไมเนอร์

ตัวอย่างที่ 4 *Prelude and Fugue, Op.16 No.1* – Allegro vivace ห้องที่ 24-32

ช่วงการย้อนความ (ตัวอย่างที่ 5) สิ่งที่สำคัญที่ผู้บรรเลงต้องให้ความสนใจคือ เรื่องของจังหวะ การใช้เพดัล และการควบคุมลักษณะของเสียง ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางการฝึกซ้อมไว้ดังนี้

1. ควรฝึกซ้อมทีละมือโดยเฉพาะช่วงที่แนวทำนองทั้งสามแนวประจบพร้อมกัน ในส่วนนี้จะเห็นว่าทำนองจะค่อนข้างสั้นแต่มีแนวทำนองสอดประสานอยู่เล็กน้อย ให้ฝึกโดยใช้นิ้วหัวแม่มือ

เล่นทำนองในแนวอัลโตอย่างเดียวก่อน และซ้อมทำนองแนวโซปราโนโดยใช้นิ้วก้อยสัมผัสลงไปที่คีย์บอร์ดเบาๆ หลังจากซ้อมแยกทำนองเดี่ยวเสร็จให้ซ้อมทั้งสองแนวเสียงพร้อมกันและคุมเสียงแนวทำนองหลักให้ดัง

2. ผู้แสดงสามารถใส่ความยืดหยุ่นของจังหวะในห้องที่ 50 จังหวะที่ 1 (Codetta) วิธีซ้อมคือเมื่อทำนองทั้งในมือซ้ายและมือขวาเล่นคอร์ดพร้อมกันแล้ว ให้ใช้หัวแม่มือนิ้วโป้งกดค้างไว้ประมาณ 1-2 วินาที แล้วค่อยไล่อาร์เปโจขึ้นในช่วงแนวเบส ไม่ควรยืดจังหวะมากเกินไปเพราะจะทำให้บทเพลงไม่สมดุล

3. จากตัวอย่างที่ 4 ในห้องที่ 50-55 เป็นท่อนที่เรียกว่าช่วงหางเพลงย่อยซึ่งเป็นช่วงท้ายเพลง ผู้บรรเลงควรเหยียบเพเดิลเพื่อให้เสียงเรียบต่อเนื่องกันทั้งประโยคเพลงและเพื่อลดการกระจายเสียงที่เกิดจากการกระแทก เพราะในส่วนของมือขวาต้องกดโน้ตพร้อมกันถึง 2 เสียงจึงควบคุมมือได้ค่อนข้างยากในห้องที่ 52

ตัวอย่างที่ 5 *Prelude and Fugue, Op.16 No.1* – Allegro vivace ห้องที่ 48-55

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง *Prelude and Fugue, Op.16 No.1* ของคลารา ชูมันน์: แนวทางการฝึกซ้อมและการตีความบทเพลงสำหรับการแสดง ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงแนวทางการฝึกซ้อมอย่างมีประสิทธิภาพ การตีความบทเพลง รวมทั้งทำให้การฝึกซ้อมมีกระบวนการที่ถูกต้อง มีการจัดการที่ถูกวิธีและสามารถบริหารจัดการเวลาได้อย่างมีประสิทธิภาพ แล้วยังสามารถวิเคราะห์บทเพลง ทราบประวัติความเป็นมาของบทเพลงในเชิงลึกอีกด้วย เพรลูดและฟิวก์ถือว่าเป็นบทเพลงที่สำคัญมากและมีความท้าทายทั้งด้านการฝึกซ้อม การวิเคราะห์และการตีความ ผู้วิจัยมีแนวทางในการซ้อมแก่ผู้ที่สนใจ 2 แนวทาง ดังนี้

1. บทเพลงประเภทเพรลูดและฟิวก์เป็นบทเพลงในยุคบาโรก (Baroque Period, ค.ศ. 1600-1750) จึงมีความพิเศษในเรื่องของการบรรเลงบนคีย์บอร์ดในยุคนั้นซึ่งมักใช้ฮาร์ปซิคอร์ด[8] (Harpsichord) ในการบรรเลง ด้วยข้อจำกัดของวิวัฒนาการของเครื่องดนตรีในยุคบาโรกกับยุคโรแมนติก (Romantic Period, ค.ศ.1830-1900) จึงมีข้อแตกต่างมากมายในการบรรเลงและการสื่ออารมณ์บทเพลงให้ออกมามีความแตกต่าง อีกทั้งลีลาการประพันธ์เพลงที่มีความแตกต่างกัน แต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนเดิมคือสังคีตลักษณ์ที่ยังคงความเป็นเพรลูดและฟิวก์ไม่เปลี่ยนแปลง

2. ในบทเพลงส่วนมากในยุคบาโรก เช่น *Partita, Toccata, French Suites* และ *English Suites* มักพบเทคนิคในการประพันธ์ที่เรียกว่า การซ้ำห้วงลำดับทำนอง (Melodic Sequence) และการซ้ำห้วงลำดับเสียงประสาน (Harmonic Sequence) ผู้ที่สนใจในเพรลูดและฟิวก์ควรลองฟังบทเพลงดังกล่าว เพื่อให้เกิดความเข้าใจ เพื่อเป็นแนวทางในการบรรเลง และเพื่อเพิ่มความสุนทรีย์ในการฟังเพลงคลาสสิกต่อไป

การแสดงครั้งแรก

การแสดงเดี่ยวเปียโนโดย ภานุพงศ์ ทองคำ (A Master Piano Recital by Phanuphong Thongkham) ในครั้งนี้ ผู้แสดงได้คัดเลือกบทเพลงโดยพิจารณาจากคุณค่า ความไพเราะ และความเหมาะสมด้านเทคนิค โดยคัดเลือกบทประพันธ์จากยุคโรแมนติกที่มีผู้ประพันธ์ คือ โรเบิร์ต ชูมันน์ (Robert Schumann, ค.ศ.1810-1856) และคลารา ชูมันน์ ในการแสดงครั้งนี้ผู้แสดงได้แบ่งการแสดงออกเป็น 2 ช่วง ช่วงละประมาณ 30 นาที

[8] ทวี มุขธระโกษะ, *นักดนตรีเอกของโลก,* เล่มที่ 1 (กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊ค, 2551), 40.

รายการแสดงประกอบด้วยบทเพลงดังต่อไปนี้

1. *Prelude and Fugue, Op.16 No.1* ประพันธ์โดย Clara Schumann
2. *Symphonic Etudes, Op.13* ประพันธ์โดย Robert Schuman
3. *Fantasy in C major, Op.17* ประพันธ์โดย Robert Schumann

วันและสถานที่จัดแสดง

การแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้จัดขึ้นในวันที่ 6 พฤษภาคม พ.ศ.2562 เวลา 18.30 น. ณ ห้องแสดงดนตรีธงสรวง (Tongsuang's Recital Hall) บ้านเลขที่ 54/1 ถนนสุขุมวิท ซอย 3กรุงเทพฯ

บรรณานุกรม

ณัชชา พันธุ์เจริญ. *พจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์.* พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: เกศกะรัต, 2554.

ทวี มุขธระโกษะ. *นักดนตรีเอกของโลก.* เล่มที่ 1 (ฉบับสมบูรณ์). กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊ค, 2551.

ปานใจ จุฬาพันธุ์. *วรรณกรรมเพลงเปียโน 1.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

————. *วรรณกรรมเพลงเปียโน 2.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

ภาวไล ตันจันทร์พงศ์. "Pedal." *วารสารดนตรีรังสิต* 4, 2 (2552): 14-23.

วีรชาติ เปรมานนท์. "บทเพลงเพื่อการพัฒนาศักยภาพสำหรับนักเปียโนไทย." *วารสารดนตรีรังสิต* 5, 2 (2553): 5-19.